

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **S. E.**, nar. x. x. x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x. x. x, č.j. x

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je nesprávné, protože nezohlednil bezpečnost jeho návratu do vlasti. Žalovaný měl nedostatečně zjistit stav, nebezpečí hrozící žalobci a nevypořádal se s tvrzeními a doklady předloženými žalobcem, při svém rozhodování tak vycházel z nedostatečně podložených a nesprávně zjištěných skutečností. Vydané rozhodnutí tak považoval za nesprávné.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že považuje žalobu za účelovou a nedůvodnou. Námitky žalobce označil za obecné bez odkazu na konkrétní pochybení správního orgánu. Považoval své rozhodnutí za řádné a jeho odůvodnění za vyčerpávající. Umožnil žalobci se vyjádřit k rozporům napříč jeho výpověďmi. Doplnil, že se vypořádal se skutečností, že žalobcův příběh vykazuje značné množství rozporů a ani nepřehlédl, že po ztrátě pobytového oprávnění žalobce hledá, vzhledem k jeho trestní minulosti, další způsob jak si pobyt na území České republiky prodloužit. Správní orgán se také zabýval možností udělit humanitární azyl či doplňkovou ochranu a své závěry pak řádně odůvodnil. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
4. Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), měl tak soud za to, že žalobce s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 5. 2018 a záznam o údajích poskytnutých k této žádosti, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 5. 2018, informace Ministerstva vnitra ČR ze dne 10. 6. 2019 Nigérie – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2018, informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 121238-6/2019-LPTP ze dne 14. června 2019, informace Evropského podpůrného azylového úřadu (EASO) – Nigérie, říjen 2018, informace OAMP – Nigérie ze dne 19. září 2018, informace Amnesty International – Výroční zpráva Amnesty International 2018 – Nigérie, informace Ministerstva zahraničí Spojených států amerických ze dne 29. 5. 2018 – Výroční zpráva o svobodě vyznání, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 18. 7. 2019, č.j. OAM-401/ZA-ZA11-K03-2018.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 9. 5. 2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že je státním příslušníkem Nigérie, nigerijské národnosti a dohovíří se jazykem hausa, igbo a anglickým. Hlásí se jak ke křesťanskému, tak k muslimskému vyznání, nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani jinak politicky aktivní. V současné době je v rozvodovém řízení, má dva syny, kteří jsou oba české národnosti. Do České republiky přicestoval před 11 lety a od té doby se do vlasti vrátil jen jednou na dobu dvou týdnů. Povolení k pobytu, na základě kterého zde pobýval, mu bylo ukončeno v roce 2018. Sdělil, že po zdravotní stránce je v pořádku a že do Nigérie se vrátit nemůže, protože je to pro něj velmi nebezpečné.
8. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že návrat do Nigerie je pro něj nebezpečný, protože se narodil a vyrostl ve státě Kastina, což je muslimský stát. Doplnil, že se narodil jako křesťan a byl vychován jako muslim, a proto by pro něj byl problém se vrátit, protože v domovském státě dochází k zabíjení křesťanů. V posledních 10 letech nemá zprávy o tom, kde žije jeho matka. Na dotaz jak je možné, aby měl potíže, když byl narozen jako křesťan, vychován jako muslim a nyní je křesťan i muslim odpověděl, že se narodil jako křesťan a jeho rodina je křesťanská, přičemž před svým

odchodem žil pouze ve městě x, které je čistě muslimské. Odešel ve svých 18-19 letech, protože poté co byl zabit jeho otec, tak neměl v Nigérii jiné místo, kde by mohl žít. Do jiné části Nigérie by se dle svého tvrzení nemohl vrátit, protože jeho otec je mrtvý a s matkou nebyl v kontaktu 10 let, po návratu by mu údajně hrozila smrt. Neví také, proč jsou lidé zabíjeni kvůli tomu, že jsou křesťané, jeho strýc byl údajně zabit při bombovém útoku na kostel ve městě Funta. Křesťanská komunita žije na východě země, kde působí organizace BIAFRA, která usiluje o odtržení od Nigérie a vytvoření vlastního státu. V Nigérii žalobce žít odmítá, tvrdí, že se jedná o nejnebezpečnější zemi na světě. Obavy o svůj život pociťoval po celou dobu svého života v Nigérii, na dotaz správního orgánu, proč se tam tedy před 10 lety vracel, sdělil, že jel navštívit matku. K poznámce správního orgánu, že ve své první žádosti o mezinárodní ochranu tvrdil, že jeho matku rituálně zavraždil jeho otec, odpověděl, že si nepamatuje, kdy žádal o mezinárodní ochranu. Při doplňující otázce, proč neuvedl své obavy z muslimů již jako důvod své žádosti v roce 2005, tak sdělil, že toto je poprvé co žádá o mezinárodní ochranu. Žádost podal, protože dostal výjezdní příkaz k vycestování z České republiky, pokud by jej nedostal, tak by neměl důvod o mezinárodní ochranu žádat. Důvod, pro který mu bylo odebráno povolení k pobytu v České republice, byla rvačka, za kterou byl odsouzen na 2,5 roku odnětí svobody. Upřesnil, že předtím žil na území na základě povolení z důvodu sloučení rodiny s rodinným příslušníkem občana Evropské unie. V případě návratu do Nigérie by nemohl o pomoc požádat státní orgány, protože i ty dle jeho tvrzení se podílejí na zabíjení lidí, tuto informaci nijak nedoložil, pouze zopakoval, že křesťané jsou zabíjeni. Žalobce byl dále konfrontován se svou výpovědí v rámci řízení o správním vyhoštění ze dne 9. 4. 2018, kdy uvedl, že mu ve vycestování z České republiky brání pouze jeho přítelkyně a dva nezletilí synové, k tomu sdělil, že další potíže neuvedl, protože policie se ho na nic neptala. Na doplňující otázku, že byl dříve dotazován, zda mu něco brání ve vycestování z České republiky a on uvedl pouze rodinné vazby, odpověděl, že se ho neptali. O azyl požádal, protože nemá jiné místo, kde by mohl být. Žalobce také popřel, že by v minulosti uváděl odlišná data narození. Na závěr poukázal na skutečnost, že s nikým nesdílí společnou domácnost, žije sám a důvodem, který mu brání v návratu do vlasti, je zabíjení křesťanů muslimy. Ke křesťanům se údajně nemůže vrátit, protože byl vychován muslimy, na otázku jak by se muslimové dozvěděli, že je křesťan, odpověděl, že by se to určitě dozvěděli.

9. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne ze dne 18. 7. 2019, č.j. OAM-401/ZA-ZA11-K03-2018 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12 – 14b zákona o azylu.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
12. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*

13. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
14. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
15. Podle závěru soudu žalobce v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Stejně tak žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by mu mohla hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, a tudíž v jeho případě není naplněn důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu. Z průběhu správního řízení je zřejmé, že žalovaný odpovídajícím způsobem vyhodnotil veškeré skutečnosti sdělené žalobcem týkající se jeho aktivit a žalovaný žalobci poskytl široký prostor pro výpověď. Po provedeném správním řízení však dospěl k závěru, že rozpory a výrazné nepřesnosti ve výpovědích žalobce jsou natolik zásadní, že tvrzené skutečnosti nelze považovat za věrohodné. S tímto názorem se městský soud ztotožňuje.
16. Je třeba také odkázat na s. 5 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný konstatoval, že: „*Orgán rozhodující ve věci na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že skutečným a jediným důvodem žadatele je snaha o legalizaci pobytu, a to vzhledem k faktu, že přišel o povolení k pobytu vzhledem k odsouzení za úmyslný trestný čin. Tomuto faktu nasvědčuje i žadatelova výpověď, ve které potvrdil, že pokud by měl i nadále povolení k pobytu, o mezinárodní ochranu by nežádal.*“ Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného plně ztotožňuje.
17. Žalovaný se podrobně na str. 4 a 5 zabýval možnostmi udělení mezinárodní ochrany z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Nedospěl k názoru, že žalobce by mohl pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování reálně hrozilo. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce ve svých výpovědích ani jednou neuvedl případ, kdy by vůči jeho osobě z důvodu křesťanského či muslimského vyznání došlo k jednání, které by se dalo považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Ve výpovědích lze shledat rozpor například v tvrzení, že se žalobce cítil ohrožen po celou dobu svého života ve vlasti, když ke své první žádosti uvedl, že si s otcem až do jeho smrti žili velmi dobře ve vlastním domě. Tyto rozpory nebyl schopen nijak vysvětlit, přestože na ně byl upozorněn, pokud tedy nepocítovat hrozbu zabít z důvodu svého náboženského vyznání ihned po vycestování, tak lze souhlasit s hodnocením žalovaného, že tyto tvrzení se nezakládají na pravdě. Žalobce také dobrovolně vycestoval do země původu za svou matkou v roce 2007, dva týdny zde pobýval a neuvedl, že by během tohoto pobytu došlo k jakýmkoliv problémům s muslimským obyvatelstvem města. Zde také správní orgán narazil na zásadní

nesrovnalost ve výpovědích žalobce, který v předchozím řízení uvedl, že jeho matka byla rituálně zavražděna jeho otcem, nicméně při pohovoru konaném 15. 5. 2018 sdělil, že za matkou v roce 2007 odcestoval do Nigérie na návštěvu a ani tento rozpor nevysvětlil. Své ohrožení nezmínil ani v protokolu o podání vysvětlení ze dne 9. 4. 2018, který je součástí spisového materiálu. V případě smrti jeho strýce při bombovém útoku na kostel se jednalo zjevně o teroristický čin, který nebyl schvalován ani podporován nigerijským státem a jak uvádí žalovaný, nelze ho považovat za adresné, osobní pronásledování osoby žalobce z důvodu jeho vyznání. Dále je také v ústavě Nigérie, dle zpráv obsažených ve spisovém materiálu, zakázána jakákoliv diskriminace na základě náboženství. Soud považuje námitku nebezpečí hrozícího žalobci po návratu do vlasti za neopodstatněnou.

18. Podle zdejšího soudu z okolností případu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, veden především snahou o legalizaci svého pobytu v České republice. Soud především upozorňuje na to, že žalobce tuto žádost podal až v situaci, kdy přišel o pobytové oprávnění vzhledem k odsouzení za úmyslný trestný čin. Dále v této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: *„Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69.“*
19. Dále ohledně situace v Nigerii lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2019 č. j. 7 Azs 527/2018-24: *„Situaci v Nigerijské federativní republice s ohledem na působení skupiny Boko Haram a její relevanci při posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 4. 8. 2016, č. j. 10 Azs 122/2016 - 34. Nejvyšší správní soud zde uvedl, že „nikdy nebylo zpochybněno, že hnutí Boko Haram je islamistickou teroristickou organizací. Její vliv je však v důsledku operací státních orgánů roztržštěn a geograficky izolován na severovýchodě země. [...] Stěžovatelku nepronásledovaly státní orgány, ale ozbrojená teroristická skupina, kterou nigerijské státní orgány rozhodně nepodporují, ale cíleně potírají (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37, nebo též ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 189/2015 - 22, bod 16 a násl.). Stěžovatelka se s žádostí o pomoc neobrátila ani na státní orgány, ačkoliv tak učinit mohla a měla. [...] Nevyužila ani možnost přesídlení do jiné, bezpečné části země, v níž teroristé neoperují.“ V usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „poukazovala-li stěžovatelka také na strach z násilností páchaných skupinou Boko Haram, pak Nejvyšší správní soud uznává, že na území Nigérie probíhaly a probíhají některé místní a regionální konflikty. Není však důvodu se domnívat, že by se stěžovatelka v případě návratu do vlasti dostala do odlišného (horšího) postavení než ostatní obyvatelstvo. Federální vláda se snaží o konsolidaci poměrů, i když to s ohledem na dobu, po kterou nestabilní situace v jednotlivých částech této země panovala, není rozhodně jednoduché (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Azs 35/2012 - 68). Stěžovatelka*

nepředložila žádný důkaz, na základě kterého by bylo možné se reálně domnívat, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu. Nehrozí jí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, jelikož se Nigérie nenachází ve válečném stavu a na celém území této země neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68). Lokální problémy v podobě zhoršení bezpečnostní situace z důvodu bojů mezi nigerijskou armádou a příslušníky islamistické sekty Boko Haram, nadto izolované v severovýchodní části Nigérie, jsou tedy řešitelné vnitřním přesídlením.“ Obdobně viz rozhodnutí ze dne 1. 7. 2017, č. j. 8 Azs 101/2017 - 26, ze dne 23. 10. 2017, č. j. 7 Azs 318/2017 - 18, či ze dne 2. 5. 2018, č. j. 6 Azs 370/2017 - 52.“

20. Shora citovaná judikatura ve vztahu k rozsahu působení skupiny Boko Haram je ustálená, přičemž její závěry podporují i zprávy obsažené ve správním spise. Vzhledem k tomu, že vliv skupiny Boko Haram je roztržštěn a geograficky izolován na severovýchodě země, soud uzavřel, že se nejedná o mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V případě žalobce je tak reálně možné využít institutu vnitřního přesídlení, k němuž existuje bohatá a konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky č.j. 4 Azs 99/2007-93, č.j. 5 Azs 40/2009-74 a č.j. 4 Azs 99/2007-93). Nejvyšší správní soud k této otázce v usnesení č. j. 7 Azs 19/2012-22 konstatoval, že: *„lokální problémy jsou také řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany. K tomu lze dodat, že posuzování možnosti vnitřní ochrany lze plně vztáhnout nejenom k azylu, ale též k tzv. doplňkové ochraně ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 - 70, dostupné na www.nssoud.cz).“* Ve vztahu k možnosti přesídlení v rámci domovské země cizince viz např. rozhodnutí ze dne 23. 10. 2017 č.j. 7 Azs 318/2017-18 či ze dne 1. 7. 2017 č.j. 8 Azs 101/2017-26. Žalobce může využít institutu vnitřního přesídlení a přemístit se do jiné části země, která není v takové míře zasažena vlivem teroristické skupiny Boko Haram nebo pod vlivem organizace BIAFRA.
21. Městský soud v Praze má dále za to, že vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky, nebyl tak naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. S ohledem na zjištění učiněná ve správním řízení a na tvrzení žalobce nepředstavuje neudělení mezinárodní ochrany ani nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Ostatně ani žalobce v žalobě nic takového netvrdil ani neprokázal.
22. Závěrem soud ještě doplňuje, že se ztotožnil s pochybami žalovaného o věrohodnosti výpovědi žalobce. K tomu soud cituje z napadeného rozhodnutí, konkrétně z pasáže na s. 5: *„Správní orgán na tomto místě musí rovněž upozornit na některé ze závažných nesrovnalostí a nepravd, které během správního řízení výše jmenovaný správním a policejním orgánům sdělil. Především se jedná o základní údaje o jeho sobě, jako je datum narození. Roku 2005 Policii ČR uvedl, že se narodil dne ..., ovšem v prvním správním řízení o udělení azylu s jeho osobou uváděl datum ..., aby při soudním řízení, ve kterém byl odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody, uváděl opět datum ..., aniž by tyto rozdíly důvěryhodně objasnil. Pokud v současně podané žádosti dne 9. 5. 2019 jmenovaný uvedl, že jeho matka stále žije, ale neví kde, byl jí v Nigérii navštívit asi před 12 lety, tj. roku 2007, ale přitom ve své první žádosti ze dne 18. 10. 2005 sdělil, že jeho matka měla zemřít již roku ..., ale též jako oběť rituální vraždy provedené jeho otcem a*

rozpor „objasnil“ pouze tvrzením, že současná žádost o mezinárodní ochranu je jeho první (přičemž v policejním protokolu ze dne 9. 4. 2018 takovou žádost potvrdil), nelze, než jeho výpověď v tomto bodě označit za silně nevěrohodnou, zásadně však snižující i celkovou výpovědní hodnotu jeho současných tvrzení, jelikož mění základní fakta a skutečnosti rozhodné pro posouzení jeho života a problémů v zemi původu. Správní orgán též považuje za naprosto vyloučené, aby žadatel vyznával jak křesťanství, tak i muslimskou víru současně, jelikož má za to, že je to z důvodu naproste neslučitelnosti zmíněných náboženství nemožné a pouze dosvědčuje zmatenost žadatelovy výpovědi, včetně tvrzení, že byl vychován jako křesťan, ale i muslim. Žadatel dále uvedl, že byl odsouzen k trestu odnětí svobody na 2,5 roku za rvačku, ovšem dle dostupných materiálů se jednalo napadení úřední osoby, resp. Nerespektoval nařízení policistky při výkonu služby, tu napadl a navíc jí způsobil zranění. Ovšem nejednalo se o první odsouzení za trestný čin – dne 30. 3. 2009 byl odsouzen za padělání veřejné listiny a naposledy pak 20. 1. 2016 za těžké ublížení na zdraví.“

23. Městský soud v Praze dodává, že žalovaný se také dostatečně zabýval možností udělení mezinárodní nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, a to na str. 6 a 9 napadeného rozhodnutí. Soud se ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že v případě žalobce nedošlo ke splnění důvodů, pro které by bylo možné mu udělit za účelem sloučení rodiny mezinárodní ochranu podle § 13 nebo doplňkovou ochranu podle § 14b zákona o azylu.
24. Městský soud v Praze má za to, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů. Žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, přičemž z ničeho se nepodává, že by rozhodnutí vycházelo z nedostatečně podložených a nesprávně zjištěných skutečností. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, popř. s jakýmikoliv jinými součástmi právního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a neobsahuje dle závěru soudu žádný chybný výklad právních předpisů.
25. Městský soud v Praze se s citovanými úvahami žalovaného plně ztotožňuje, nemá, co by k nim dodal, a pouze podotýká, že tyto úvahy žádným hodnověrným způsobem nezpochybnil žalobce ani v řízení před soudem.
26. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. října 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně